

Ο ΑΔΩΝΙΣ.

Ἡ νῆσος Κύπρος ἤτο ποτε τὸ ἐργαστήριον δραμάτων, οἷα γεννᾶ τῶν ἀνδρῶν ἢ καλλονὴ καὶ τῶν γυναικῶν ἢ φιλοκαλία καὶ τῶν κορασίων ἢ εὐαισθησία.

Δὲν ἔλειπον ἐκεῖ καὶ σκηναί, ὡς δημιουργεῖ τῶν γυναικῶν ἢ ὄραιότης καὶ τῶν ἀνδρῶν ἢ ἠλιθιότης, ἀλλὰ, δικαιοσύνης χάριν, βητέον ὅτι αἱ τοιαῦται σκηναί δὲν εἶχον γηγενεῖς τὰς ἀφορμάς, ἀλλὰ ᾤρασαν, τὰς πλείστας δὲ ἐκ Συρίας καὶ Φοινίκης καὶ τῆς Ἰουδαϊκῆς Παλαιστίνης, ἐνθα καὶ οἱ περιώθυμοι διὰ τὴν ἀνδρίαν των καὶ ἐπίσημοι διὰ τὴν μωρίαν των Φιλισταῖοι κατώχουν.

Περὶ Ἰουδαίων οὐδεὶς λόγος.

Πόλεις καὶ βασιλεία καὶ πᾶν ἀνθρώπινον δημιούργημα ἔρχεται καὶ παρέρχεται, βιοῖ καὶ ἀποσνήσκει, ἢ φύσις μένει ἀναλλοίωτος μόνη, διότι καὶ μόνη αὕτη εἶναι ἀλήθεια. Ὅσον καὶ ἐν Κύπρῳ δὲν ἀπαντῶμεν σήμερον τὰς μεγάλας καὶ κατακόσμους πόλεις τῆς, δὲν εὐρίσκομεν τὰ ἀνάκτορα τῶν Νικοκλέων καὶ τῶν Εὐαγορῶν, οὐδὲ τὰ ἱερά τῆς Κύπριδος καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ἀλλὰ καθορῶμεν τὴν φύσιν τῆς νήσου ἀμάραντον, καὶ τὰ γεννήματα αὐτῆς φέροντα καὶ τὸ κάλλος καὶ τὴν εὐαισθησίαν τῆς Κύπριδος καὶ τοῦ Ἀδώνιδος, ἂν

καὶ μικρὸν παρηλλαγμένα, καὶ ὁ μέρος ἢ ἐξ ἀνδρώπων ἐπίρεια ἀνεμίχθη καὶ διέθεσεν. Εἶναι λοιπὸν ἢ Κύπρος κῆπος ἐμψύχων ἐν γένει χαρίτων, ὅπως καὶ τὸ πάλαι, ἀλλὰ καί, ἀγνοεῖται ὑπὸ τῶν πολλῶν τίνων ἕνεκα λόγων, εἶναι συγχρόνως καὶ ἐγχωρίων τε καὶ ἐπηλύδων παροραμάτων παροικία, κατὰ μικρὰν ὅμως ἀναλογίαν, ὅπως καὶ πᾶς ἄλλος θερμὸς τόπος.

Ἡ παραμονὴ εἰς νεωτερικὰς ὑποθέσεις εἶναι ἐπικίνδυνον πρᾶγμα εἰς τοὺς θερεύοντας ἡσυχίαν, ἵνα ἡδέως καὶ ἀδιατάρακτως ἐντροφῶσιν εἰς τὰ ἀρχαῖα ἀνδολόγια. "Ὅθεν χαίρειν ἐῶντες τὰ νῦν, μεταφερόμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀδωνιδος, ὅστις μόνος ἀνδρώπων κατώρθωσε νὰ γίνῃ δύο θεαινῶν ἐραστὴς ἐν γνώσει ἀλλήλων καὶ ἄνευ φαινομένης ζηλοτυπίας· εἶναι σπάνιον παράδειγμα δίχα τετμημένης καρδίας μιᾶς, καὶ εἰς ἐνιαίαν ἐστίαν συγκέντρωσις δύο καρδιῶν ἄλλων, καὶ ταῦτα εἰς ἔλεγχον καὶ κατάγελων τῶν ὀπαδῶν τῆς φιλοσοφίας τῶν περιπατητικῶν καὶ τῶν δογμάτων τῶν ἀκαδημαϊκῶν, καὶ εἰς τιμὴν τῶν ὀπαδῶν τοῦ ἐκ Γαργητοῦ καὶ αὐτὸ φιλοσόφου Ἐπικούρου.

Ὁ φθόνος καὶ ἡ κακοβουλία ἐδημιούργησαν τὴν γενεθλιακὴν τοῦ Ἀδωνιδος ἱστορίαν μυσαρὰν καὶ ἀποτρόπαιον· ὁ χαίρεκακος δὲ κόσμος ἠγάπησε νὰ πιστεύσῃ ταύτην, διότι ἡ αὐθάδης πονηρία καταπνίγει πολλάκις τὴν ἀλήθειαν, ὅταν δειλὴ ἢ ἀνεξίκακος δὲν ἀβυσσώνει τοὺς πολεμίους της. Οὕτω ἔμεινεν ἐν τῇ παραδόσει ὁ Ἀδωνις υἱὸς τῆς μητρὸς του Μύρρας ἢ Σμύρνας καὶ ἕγγονος καὶ υἱὸς ἐνταυτῷ τοῦ πατρὸς του Θεϊαντος, διότι κατίσχυσε τὸ ψεῦδος καὶ παρεγράφησαν τῆς ἀληθείας αἱ ἐνστάσεις καὶ ἀξιώσεις ὡς μὴ ἐμπρόθεσμοι διὰ τὴν δειλίαν της παραστᾶσαι. Νηπιόθεν ὁ Ἀδωνις ἐφάνη

ὅτι ἔμελλέ ποτε νὰ ἦναι ὁ ὠραιότατος τῶν ἐφίβων τοῦ καιροῦ του, καὶ τοιοῦτος τῷ ὄντι ἔγεινεν.

Δέν περιγράφομεν τὰ κάλλη του, τοὺς χαρακτῆράς του, διότι πολλοὶ νομιζόμενοι νέοι Ἀδώνιδες θὰ ἀπολέσωσι διὰ μιᾶς τὴν ἐρωτικὴν ὑπαρξίν των, καὶ πολλαὶ κυρίαι θὰ δικαιολογήσωσι τὴν ἀστάθειάν των καὶ θὰ γίνωσι ἐράστριαι φαντασιωδῶν χαρίτων. Εἴμεθα εὐσπλαγχνοὶ καὶ φιλάνθρωποι, καὶ διὰ τοῦτο δέν ἐπιθυμοῦμεν νὰ φέρωμεν βάσανα εἰς τὰς νῦν νεαρὰς καὶ τὰς ὀλίγον πρῶην νεαρὰς καρδίας, καὶ ἀνατροπὴν εἰς τὰ ἐρωτικὰ καθεστῶτα τοῦ κατ' ἡμᾶς κόσμου.

Ἰδοῦσά που ἡ Ἀφροδίτη νήπιον τὸν Ἀδωνιν κατενόησεν ὅτι ὠραιότατος ἀνδρῶν ἀπάντων ἔμελλε νὰ γείνη· ὅθεν λαβοῦσα αὐτὸν τὸν παρέδωκεν εἰς τὴν Περσεφόνην νὰ τὸν ἀνατρέψῃ μέχρι τῆς ἐφηβικῆς του ἡλικίας καὶ τότε νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς αὐτήν.

Ἡ Ἀφροδίτη, ὡς ἐκ τοῦ συνόλου βίου αὐτῆς ἐξάγεται, δέν ἦτο ὅπως ὠραιότατη οὕτω καὶ περίφημος διὰ τὴν εὐφυΐαν της· ἡ ἔλλειψις αὕτη εἶναι κατὰ κοινὸν σχεδὸν κανόνα παρακολούθημα τῶν ἐξόχων ὠραιότητων· καὶ ἴσως τοῦτο συμβαίνει κατὰ φιλάνθρωπον οἰκονομίαν, ἐπειδὴ ἂν κατὰ τὸν ἐρωτικώτατον Ἀνακρέοντα “νικᾶ καὶ σίδηρον καὶ πῦρ καλή τις οὔσα”, ἂν ἦναι καὶ εὐφυῆς ἐνταυτῷ, θὰ νικᾶ οὐ μόνον καὶ σίδηρον καὶ πῦρ, ἀλλὰ καὶ ἀηττήτους τινὰς, ὧν ἡ καρδία οὐδέ κἂν σαλεύει εἰς τὴν θῆραν καὶ Ἀφροδιτῶν καὶ Ψυχῶν καὶ πάσης καλλονῆς, ἀλλὰ μένει ἀκίνητος καὶ μειδιῶσα ἐπὶ τῇ ἀναισθησίᾳ της.

Ἡ Περσεφόνη ἔχουσα παρ' ἑαυτῇ τρόφιμον τὸν Ἀδωνιν δέν ἠδύνατο νὰ μὴ ρίπτῃ κάπου κάπου εἰς τὰ ἀπαράμιλλα νεαρὰ αὐτοῦ κάλλη ὅσα τῇ ἐπερίσσευον βλέμματα ἀπὸ τοῦ

γαληνοτάτου Πλούτωνος τὸ σκοτεινὸν καὶ ἐστιοχορικὸν πρόσωπον. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Περσεφόνης ἀντικατοπτριζόμενοι πρὸς τοὺς τοῦ Ἀδώνιδος δὲν ἠδύναντο νὰ μὴ μεταδίδωσιν εἰς τὴν καρδίαν καὶ τῆς μιᾶς καὶ τοῦ ἄλλου κάποιον σφαδασμὸν διάφορον τοῦ τῆς τροφοῦ πρὸς τὴν ὄψιν τοῦ τροφίμου· ὁ τοιοῦτος δὲ σφαδασμὸς καθίστατο ὁσημέραι τόσον εὐελπίς καὶ περιζήτητος, ὥστε τὰ πρὸς τὸν Πλούτωνα βλέμματα τῆς Περσεφόνης ὀλιγόστευον καὶ τὰ πρὸς τὸν Ἄδωνιν ηὔξανον. Πολλὴν δὲ ἀνησυχίαν ἔφερεν εἰς τὴν Περσεφόνην ἡ ἰδέα ὅτι προσήγγιζεν ἤδη ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ἔμελλεν ἔλθουσα ἡ Ἀφροδίτη νὰ ζητήσῃ καὶ λάβῃ παρ' αὐτῆς τὸν Ψησαυρόν, ὃν εἶχεν ἀνοήτως διαπιστευθῆ εἰς αὐτήν. Μόλις δὲ κατεπράϋνον τὰς προοιμιακὰς τῆς Κυρίας Πλούτωνος ἀνησυχίας καὶ ὀδύνας διάφορα σχέδια περὶ τοῦ πῶς νὰ κρατήσῃ δι' ἑαυτὴν ὃ, τι αὐτῆς δὲν ἦτο, πῶς νὰ σφετερισθῆ τὴν πολυτιμον παρακαταθήκην.

Ἐκαμνε τὸν λογαριασμὸν τῆς ἡ Περσεφόνη ἄνευ τοῦ ξενοδόχου, καὶ ᾤοντο τὸν μετακάμη.

Ὅταν ἡ Ἀφροδίτη ἐνόησεν ὅτι ἦτο ἤδη ἔφηβος ὁ νέος ὁ καὶ νήπιον ὢν τὴν καρδίαν αὐτῆς συγκινήσας, ἤλθεν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς φίλης τῆς Περσεφόνης, καὶ εὗρεν αὐτὴν κτενίζουσαν καὶ κομῶσαν καὶ διὰ τῶν ἀπαλῶν αὐτῆς χειρῶν ὀλίγον πιεστικώτερον τοῦ δέοντος ᾤωπεύουσαν καὶ στιλβόνουσαν τὴν μακρὰν καὶ πολυΐουλον κόμην τοῦ Ἀδώνιδος, καὶ εἰς τὸν χνοῦν τῶν ἐφηβικῶν αὐτοῦ παρειῶν ὡς ἐκ παραδρομῆς καὶ οἷον κλοπηδὸν τὰ ῥόδινα τῆς δάκτυλα ἐπεκτείνουσαν. Ἡ τοιαύτη ᾤωπεία, αἱ τοιαῦται ἐπιψαύσεις, ἡ ᾤωσις τοῦ Ἀδώνιδος κτενιζομένου ὑπὸ τῆς Περσεφόνης, δίστομος μάχαιρα ἐφάνησαν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀφροδίτης, ἥτις

κάλλιον παντὸς πανεπιστήμονος κατ'ἡγητοῦ ἐγνώριζε καὶ τὰς αἰτίας καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν τοιούτων φαινομένων.

Εἰς τὴν θεὰν τῆς Ἀφροδίτης, ἐκεῖ παραστάσης, ἢ μὲν Περσεφόνη ὠχρίασε, καὶ πάντα αὐτῆς τὰ μελετήματα καὶ τὰ σχέδια ἐγένοντο σύγχυσις καὶ βαβυλωνία, ὡς τοῦ νεοσυλλέκτου στρατιώτου τὰ ὄνειρα, ὅταν κατὰ πρῶτον εὗρεθῆ ἄντιμέτωπος τῶν πολεμίων εἰς μάχην ἐκ τοῦ συστάδην. Ὁ δὲ Ἄδωνις ἀτενίσας δύο ἐρωτικῶς ἀγριωπὰ βλέμματα πρὸς τὴν θεὰν τῆς ὠραιότητος κατέστησεν αὐτὴν ἐπὶ πολλὰς στιγμὰς ἀναυδον, καὶ θεὰ αὕτη, θεὸν ἐνόμισεν ὅτι βλέπει βλέπουσα τον ἔφηβον Ἄδωνιν.

Ζηλοτυπία φρικτὴ ἐν ἀκαρεῖ φευῖσα ἐν τῇ καρδίᾳ της ἐδίδαξεν αὐτὴν πόσον μεγάλη ἦτο ἢ μωρία της, παραδούσης εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Περσεφόνης τὸν καὶ τοῦ Ἔρωτος ὠραιότερον παῖδα. Ἡ ὄψις της μυρίας ἀλλεπαλλήλως ἔλαβε χροιάς, καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας συνελθοῦσα εἰς ἑαυτὴν εἶπε διὰ τῶν χειλέων της φιλοφρονητικὰς λέξεις πρὸς τὴν Περσεφόνην, εἰς ἃς οὐδεμίαν μετοχὴν εἶχεν ἢ ὑπὸ ἀλλοίων αἰσθημάτων κατεχομένη καρδία της. Ὅτε δὲ ἀπὸ λόγου εἰς λόγον προέβη εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, τὴν ἀπολαβὴν δηλονότι καὶ ἀπαγωγὴν τῆς πολυτίμου παρακαταθήκης της, τοῦ τρυφεροῦ Ἀδώνιδος, ἢ Περσεφόνη ἠσθάνθη παραλύουσαν καὶ συντριβομένην τὴν καρδίαν της καὶ εἰς πλήρη ἀπονάρκωσιν περιπίπτουσαν — ἐψέλλισε λέξεις τινὰς ἄνευ σημασίας, καὶ μόλις μετὰ πολὺ συνελθοῦσα ἀπήτησε παρὰ τῆς Ἀφροδίτης νὰ μένη παρ' αὐτῆ ἀκόμη ὁ Ἄδωνις, ἵνα μὴ ἐκτεθῆ τόσο νεαρὸς εἰς τὰς παγίδας τοῦ ἐπιβούλου κόσμου, εἰς τὰ βέλη τῶν πονηρῶν, εἰς ἃ δὲν ἤθελεν εἶναι δυνατὸν ν' ἀνδέξῃ ἢ ἀβρότης του.

Ἡ Ἀφροδίτη δὲν ἤθελε νὰ ἐννοήσῃ τὰς φιλοστόργους δῆθεν παρατηρήσεις τῆς Κυρίας Περσεφόνης, καὶ ἡ Περσεφὸνῆ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ διὰ τί δύσληπτοι καὶ δυσπαραδέκτοι ἦσαν εἰς τὴν Ἀφροδίτην αἱ περὶ προφυλάξεως τοῦ Ἀδωνίδος εἰλικρινεῖς τῆς παρατηρήσεις.

Δύο ἄνδρες, ἵνα ἐννοήσῃ ὁ εἷς τὸν ἄλλον, χρειάζεται πολλάκις ἐν ἔτος, οὐδέποτε δὲ ὀλιγώτερος τῶν ἕξ μηνῶν χρόνος· δύο δὲ κυρία ἐννοοῦσιν ἀλλήλας ἅμα δύο λέξεις ἀνταλλάξωσι, πολλάκις δὲ καὶ ἅμα ἀνταλλάξωσι δύο βλέμματα, ἐξ ἐκείνων ἅτινα εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοήσωσιν ἄλλοι παρὰ τοὺς διδάχοντάς τὸ ἀλφάβητον ὑπὸ διδασκαλισσῶν καὶ διδάξαντας τὸ συντακτικὸν καὶ τὴν γεωγραφίαν εἰς προσήβους κόρας.

Ἐπειδὴ τὸ διήγημα δ' ἀναγνωσθῆ κυρίως ὑπὸ Κυριῶν, παραλείπομεν τὸν μεταξὺ τῆς Περσεφόνης καὶ τῆς Ἀφροδίτης μακρὸν διάλογον, παραλείπομεν τὴν μετὰ τοῦτον συζήτησιν, καὶ τὴν ἔριδα καὶ λογομαχίαν εἰς ἣν μετὰ τὴν συζήτησιν ἐτράπησαν. Δὲν ἤθελεν εἶναι καὶ καλὸν ἄλλως νὰ παρειαχθῶσι κωμικὰ ἐπεισόδια εἰς σπουδαίαν διήγησιν. Τὸ πρᾶγμα δὲ κατήντησε μέχρι τοῦ Διὸς, καὶ ἀνετέθη αὐτῷ ἡ κρίσις τῆς ὑποθέσεως.

Μετὰ τὴν ἀκρόασιν τῆς κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσεως καὶ ὄριμον σκέψιν ἀπεφάσισεν ὁ περινούστατος Ζεὺς ἵνα ὁ καλὸς Ἀδωνις μὲν παρὰ μὲν τῇ Περσεφόνῃ τέσσαρας μῆνας κατ' ἔτος, παρὰ δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ ἄλλους τέσσαρας, καὶ τέσσαρας κατ' ἑαυτόν. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἔμεινεν ἀνέκκλητος καὶ ὀριστική, καὶ ὁ Ἀδωνις ἐκηρύχθη ἐνήλιξ, ὑπεξούσιος ὅμως ἐπὶ ὀκτὼ κατ' ἔτος μῆνας εἰς τὰς δύο εἰρημένας καὶ εἰς τὰ θελγητρὰ του δεδουλωμένας κυρίας.

Ἡ Ἀφροδίτη, ἐπιτηδειοτέρα τῆς Περσεφόνης ἐν τοῖς

πρὸς τοὺς πρωτοπείρους τῶν κοσμικῶν πραγμάτων νεανίσκους τεχνάσμασι, τόσον κατεγοήτευσε τὸν νεαρὸν Ἄδωνιν, ὥστε τὸν ἔπεισε ν' ἀποφασίσῃ νὰ διατελῇ ὢν παρ' αὐτῇ ἐν Κύπρῳ καὶ τοὺς τέσσαρας ἄλλους μῆνας, οὓς ἡ τοῦ Διὸς ἀπόφασις ἔδεικτεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Οὕτω ἡ Ἀφροδίτη εἶχε τὸν Ἄδωνιν ὀκτὼ κατ' ἔτος μῆνας καὶ ἡ Περσεφόνη τέσσαρας. “Ἄδωνιν Ἀφροδίτη διὰ κάλλος ἔτι νήπιον, κρύφα θεῶν, εἰς λάρνακα κρύψασα Περσεφόνη παρίστατο· ἐκείνη δὲ ὡς εἶδεάσατο, οὐκ ἀπεδίδου· κρίσεως δὲ ἐπὶ Διὸς γενομένης, εἰς μοῖρας διηρέσθη ὁ ἐνιαυτός, καὶ μίαν μὲν παρ' ἑαυτῷ μένειν τὸν Ἄδωνιν, μίαν δὲ παρὰ Περσεφόνη προσέταξε, τὴν δὲ ἑτέραν παρ' Ἀφροδίτη· ὁ δὲ Ἄδωνις ταύτη προσέειπε καὶ τὴν ἰδίαν μοῖραν” (Ἀπολλ.).

Οἱ νέοι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους καθίσταντο ἐράσμιοι καὶ περισπούδαστον καὶ ταῖς θεαῖς αὐταῖς θέραμα, διότι δὲν διῆγον βίον μαλθακόν, δὲν ἐκυλίοντο ἐν τοῖς Σολωνείοις, δὲν ἠλείφοντο μύρα, δὲν ἐνιούλιζον οὐδ' ἐβοστρύχιζον τὴν κόμην διὰ πεπυρακτωμένων σιδήρων, οὐδέ διεδεικτον αὐτήν, ὅπως ἄλλοι τινὲς νῦν, ὡς φρικιωσαν καὶ μανιακὴν, δὲν καθείργνουσιν τὰς χεῖρας εἰς χειρίδας ἐκ δέρματος μυῶν καὶ γαλῶν πεποιημένας, καὶ τέλος πάντων δὲν ὑπεκρίνοντο τὸν μύωπα, καὶ δὲν ἔφερον διὰ τοῦτο ὀπτῆρας ὑελίνους ὡς θύρωμα ὀφθαλμῶν σχεδὸν ἐσβεσμένων, καὶ δὲν ἦσαν ὡς ἐκ τῆς ἀβραῆς διαίτης καὶ τῆς ἐκλύσεως ὠχροί, καὶ οἷον ζῶντες καὶ ὀδεύοντες νεκροί. Οἱ νέοι τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦσαν εὐρωστοί, ἀνδρικοί, ἐπέλαμπεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἀκμάζουσα ἡ φύσις, οἱ ὀφθαλμοὶ των ἦσαν ὀξυδερκεῖς, γοργοί, ἡ κόμη των καθάρα καὶ ἀμύρωτος, καὶ ἦσαν οὕτω ἀνδρηροί, διότι ἐγυμνάζοντο, εἰδήρευον· ἐγνώριζον, φιλοσοφικώτερα φρονοῦντες, πῶς ἠδύναγτο νὰ ὦσιν, οὐ

μόνον εἰς Σηητάς, ἀλλὰ καὶ εἰς Θεὰς περιπόδητοι, ὅπως καὶ τῶρα εἶναι ἐνίοτε ὅσοι γνωρίζουσι τὴν φιλοσοφίαν τοῦ εἶναί των.

Μία τῶν ἐρατεινῶν ἀσκήσεων τῶν πάλαι νέων ἦτο καὶ ἡ Σήρα· ὁ δρόμος, ἡ προσοχή, ἡ ἐπὶ εὐσκοπίᾳ χαρὰ, ὁ κόπος περιβάλλουσι τὸν Σηρευτὴν μὲ ἀγνωστα εἰς τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι φθισιῶντας Θελγητρα. Ἡ Ἡὼς ἠγάπησε τὸν Κέφαλον Σηρεύοντα, καὶ ἡ Ἀργανθώνη τὸν Ῥῆσον, καὶ ἡ τῶν κατ' ἡμᾶς χρόνων Σφηττεία κόρη τὸν ἠλιόκαυστον ποιμενίσκον τοῦ Γαργητοῦ, καὶ ἡ Σουριάς Ἀβροκόμη τὸν Θορύκιον μελισσοουργόν.

Ὁ Ἄδωνις, νέος τοῦ καιροῦ του, νέος τοῦ τότε τροπαιοφόρου συρμοῦ, νέος ὑπὸ δύο πρώτης ὠραιότητος Θεαινῶν ἀγαπηθεὶς, ἠγάπα νὰ Σηρεύῃ, νὰ διαφοιτᾷ εἰς δρυμοὺς καὶ δάση, εἰς λόφους καὶ δειράδας, εἰς φάραγγας καὶ νάπας, καὶ ἐπιστρέφων κεκμηκίως, ἠλιόκαυστος, ἐφιδρωμένος νὰ κατίσταται Σήραμα αὐτὸς κάλλιστον δύο ἐρώτων.

Ἡ Ἀφροδίτη, καὶ διὰ τῶν ὑλικῶν καὶ διὰ τῶν πνευματικῶν ὀφθαλμῶν παρακολουθοῦσα τὸν ἐπέραστον Ἄδωνιν ἔβλεπεν αὐτὸν ὅσημέραι τολμηρότερον ἑαυτοῦ γιγνόμενον καὶ εἰς τοὺς πυκνοτάτους τῶν δρυμώνων εἰσχωροῦντα καὶ τὰ ἀλκιμώτατα τῶν Σηρίων κυνηγοῦντα, ὅθεν ἀνησύχει πολύ. Ὁ ἔρως τὰ πάντα φοβεῖται, μεταξὺ δὲ τῶν πάντων εἶναι καὶ τῷ ὄντι φοβερά τινα. Ὅθεν Θεπεύουσα τὸν Ἄδωνιν παρεκάλει αὐτὸν νὰ μὴ ἐκτίσῃται εἰς κινδύνους, νὰ περιορίζηται εἰς Σήραν οὐχὶ τῶν ἀγρίων καὶ ἀλκίμων Σηρίων· αὐτὸς ὅμως δὲν ἠγάπα νὰ παίζη μὲ πέρδικας καὶ λαγούς καὶ στρουθία, ἤθελε δορκάδας καὶ ἐλάφους καὶ κάπρους, καὶ εἰσεχώρει εὐτόλμως εἰς κλεισωρείας καὶ δασυτάτας

λόχμας, καὶ οἶον ὑπὸ εἰμαρμένης ἐλαυνόμενος ἐπεζήτει κινδύνους καὶ ἐν τῷ φόνῳ τῶν Ξηρῶν ἀπρονοήτως τὸν ἴδιον Ξάνατον.

Μιᾶ τῶν ἡμερῶν αἱ κύνες του ἐξετρύπωσαν ἕκ τινος λόχμης ἀγριόχοιρον μέγαν· ὁ Ἄδωνις ἰδὼν αὐτὸν τρέχει κατ' αὐτοῦ καὶ ἀκοντίσας τὸν ἐπλήγωσεν· ὁ κάπρος ἐμμανῆς γενόμενος ὄρμᾳ λυσσώδης κατὰ τοῦ Ἀδώνιδος καὶ καταλαβὼν αὐτὸν ἀντισταθέντα τὸν δάκνει εἰς τὸν μηρόν — ἡ δὴ ξίς ἦτο βαθεῖα καὶ Ξανατηφόρος — ὁ Ἄδωνις κατέπεσε καὶ ἔπνεεν ἤδη τὰ λοίσδια ἐν μέσῳ ὀδυνηροτάτων πόνων· τὸ τρομερὸν δὲ τοῦτο γεγονός ἀνηγγέλθη τῇ Ἀφροδίτῃ παραχρῆμα ὑπὸ τῶν πτερωτῶν συνεκδήμων τοῦ Ἀδώνιδος ἐρώτων.

Ἄμα μαθούσα τὸ γεγονός ἡ τάλαινα Ἀφροδίτη ἐνεκρώθη σχεδὸν ὑπὸ τῆς λύπης, μόλις δὲ συνελθοῦσα ἔδραμεν εἰς τὰ δάση ν' ἀνεύρη τὸν Ἄδωνιν, ἔδραμε λελυμένας ἔχουσα τὰς πλοκαμίδας τῆς, ἀπλεκτος, ἄνευ σανδαλίων, τρέχουσας δὲ αὐτὴν κατεξέσχίζον αἱ βάτοι καὶ οἱ ἄλλοι Ξάμνοι, τοὺς ὠραίους δὲ αὐτῆς πόδας γυμνοὺς ἐπλήγωνον καὶ αἱμάτωνον αἱ πέτραι, ἕκ τοῦ χεομένου δ' αἵματος τούτου καὶ τὰ ρόδα, λευκὰ τέως ὄντα, τὴν ἐρυθρὰν των ἀπέκτησαν βαφήν. Μετα πολλοὺς δὲ περιδρόμους καὶ παραδαρμούς ἀνευροῦσα τὸν Ἄδωνιν τὴν ὑστάτην ἤδη πνέοντα πνοὴν ἕκ τοῦ ἐν τῷ μηρῷ δήγματος, στυγνὴν ἔχοντα τὴν κόμην του, ὠχρὰς τὰς παρειάς, ἐσβυσμένους τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ψυχρὰ ἤδη τὰ ἄκρα, μέγαν ἀνέλαβε Ξρῆνον καὶ ὀλοφυρμόν.

Τὸν Ξρῆνον τῆς Ἀφροδίτης ἐπὶ τῇ συμφορᾷ τῆς ταύτης ἔγραψεν ὁ Βίων, καὶ ἔχει ἐπὶ λέξεως ὧδε:

Μεῖνον ᾿Αδωνι,

δύσποτμε, μεῖνον ᾿Αδωνι, πανύστατον ὡς σε κιχέω,
ὥς σεπεριπτύξω, καὶ χεῖλεα χεῖλεσι μίξω.
ἔγρεο τυτῶν ᾿Αδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
τοσοῦτόν με φίλασον, ὅσον ζῶει τὸ φίλαμα,
ἄχρισ ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεῖς ἐμὸν ἦπαρ
πνεῦμα τεὸν βεύση, τὸ δέ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
ἐκ δέ πίων τὸν ἔρωτα· φίλαμα δέ τοῦτο φυλάξω,
ὡς αὐτόν τὸν ᾿Αδωνιν· ἐπεὶ σύ με, δύσμορε, φεύγεις,
φεύγεις μακρόν, ᾿Αδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα
καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἅ δέ τάλαινα
ζῶω καὶ θεὸς ἐμὲ καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
Δάμβανε, Περσεφόνα, τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσί γὰρ αὐτὰ
πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων· τὸ δέ πᾶν καλὸν ἐς σέ καταρῆει·
εἰμί δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην
καὶ κλαίω τὸν ᾿Αδωνιν, ὃ μοι θεάνε, καὶ σέ φοβεῦμαι.
Θνάσκες, ὦ τριπόδατε· πόδος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη.
Χήρη δ' ἅ Κυθίρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' ἔρωτες·
σοὶ δ' ἅμα κεστός ὄλωλε· τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
καλὸς ἐὼν τοσοῦτον ἐμήναο θεαρσὶ παλαίειν;

Μετὰ τοῦτο δ' εὐθὺς ἡ Ἀφροδίτη καλέσασα τοὺς περ-
ρωτοὺς ἔρωτας προσέταξε νὰ προσαγάγωσιν ἐνώπιόν της τὸν
ἀγριόχοιρον, τὸν διὰ τοῦ δήγματος αὐτοῦ κτείναντα τὸν
᾿Αδωνιν.

Εὐθὺς οἱ ἔρωτες δραμόντες ποτανοὶ εἰς τοὺς δρυμοὺς
καὶ τὰ δάση ἀνεῦρον τὸν ἕν, καὶ συλλαβόντες καὶ δήσαντες
αὐτὸν καὶ βρόχον θείντες αὐτῷ τὸν ἔσυρον αἰχμάλωτον εἰς
τὴν φιλέκδικον θεάν.

Ἄμα ἰδοῦσα τὸν φονέα τοῦ Ἀδωνιδὸς τῆς ἢ Ἀφροδίτη, πλήρης ὀργῆς καὶ θυμοῦ, εἶπεν αὐτῷ·

Πάντων κάκιστε τῶν θηρίων· Σὺ τὸν ἐμὸν ἄνδρα οὕτω ἐπλήγωσας, σὺ τὸν ἐδάγκασες εἰς τὸν μηρόν;

Τὰ θηρία, καὶ ἰδίως οἱ χοῖροι, ἄγριοί τε καὶ ἡμεροί, φαίνεται ὅτι ὠμίλουν τότε, δέν ἦσαν ὡς τώρα, καὶ ἐννόουν τῶν Ἀφροδιτῶν τὴν γλῶσσαν. Ὅθεν ὁ φονεὺς τοῦ Ἀδωνιδος τρέμων, περιεσταλμένος, κλίνας τὴν σεβασμίαν του κεφαλῆν, εἶπεν εἰς τὴν θεάν·

Ὅμνύω, Ἀφροδίτη, εἰς σέ καὶ τὸν ἄνδρα σου καὶ εἰς ταῦτά μου τὰ δεσμὰ καὶ τοὺς περὶ ἐμέ ἔρωτας τούτους, ὅτι ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος δέν ἤθελον νὰ πληγώσω τὸν ὠραῖον Ἀδωνιν, διότι ἢ παρ' αὐτοῦ ἐπενεχθεῖσά μοι πληγὴ ἀντὶ νὰ μοι πονέση, μ' εὐχαρίστησε μᾶλλον ὡς θώπευμα, διότι τῶν ὠραίων αἱ πληγαὶ θωπεῖαι εἶναι. Ἀλλ' ὡς τὸν εἶδον ἠράσθη αὐτοῦ, καὶ ἢ καρδία μου κατεφλογίσθη, καὶ ὀρμήσας ἐφίλησα αὐτόν. Ὅθεν ἀντ' ἐμοῦ λάβε καὶ τιμώρησε τοὺς ὀδόντας μου τούτους καὶ ἐλέησόν με τὸν ἄσλιον θυμὰ τῆς ἀγάπης μου γενόμενον, καὶ τὸν ὠραιότατον τῶν ἀνδρῶν δι' αὐτὴν θυσιάσαντα. — Ὁλολυγμοὶ κατέπνιξαν τὴν φωνὴν τοῦ θηρίου καὶ οὐδέ λέξιν ἠδυνήθη ἄλλην νὰ εἶπη, κρουνηδὸν δέ ἔρρεον τὰ δάκρυά του.

Ὁ ἀληθῶς τεθλιμμένος οὐδέποτε ὀργίζεται· ἢ λύπη κατιστᾶ αὐτὸν συμπαθῆ, οἰκτίρμονα, μαλακύνει τὴν καρδίαν του. Ὅθεν ἢ Ἀφροδίτη ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτῆς θλίψει ἠλέησε τὸ θηρίον, διέταξε τοὺς ἔρωτας νὰ λύσωσι τὰ δεσμὰ τοῦ αἰχμαλώτου καὶ νὰ τὸν ἀφήσωσιν ἐλεύθερον. Αὐτὸς δέ οὕτω λυθεὶς δέν ἐπανῆλθε πλέον εἰς τοὺς δρυμούς, ἀλλ' ἐπηκολούθει τὴν Ἀφροδίτην, καὶ ἔκτοτε, φαίνεται, τῶν ὀπαδῶν

αὐτῆς τινες ἠλλοιώθησαν ὀλίγον, μετασχόντες τῆς φύσεως τοῦ δήξαντος τὸν Ἄδωνιν Σηρός.

Ὁ Ζεὺς ἦλθε νὰ παρηγορήσῃ τὴν νέαν καὶ ὠραίαν χήραν τοῦ Ἀδωνίδος. Τόσον δὲ συνεκινήθη, ὥστε συγκαλέσας συμβούλιον τῶν θεῶν προῦκάλεσεν ἀπόφασιν ἵνα ὁ Ἄδωνις μένη ἕξ μῆνας εἰς τὸν Ἄδην, παρὰ τῇ Περσεφόνῃ βεβαίως, καὶ ἕξ μῆνας ἀναβιῶν νὰ μένη ἐπὶ γῆς μετὰ τῆς Ἀφροδίτης.

Δημήτριος Πανταζῆς.
